

Arrest

nr. 185 550 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat HAUWEN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen op 15 april 2010 als begeleide minderjarige en wordt vermeld op de asielaanvraag van zijn moeder.

Op 26 november 2010 dienen verzoeker en zijn moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 21 februari 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op 6 juni 2013 dienen verzoeker en zijn moeder een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 juli 2013 bereikt verzoeker de leeftijd van 18 jaar.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 6 juni 2013 ongegrond wordt verklaard.

Op 5 november 2013 worden ten opzichte van verzoekers moeder en ten opzichte van verzoeker bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het beroep ingediend tegen deze beslissingen is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hangende onder het rolnummer 142 610.

Op 20 augustus 2015 dient verzoeker een eigen asielaanvraag in, zijn moeder dient een tweede asielaanvraag in.

Op 25 september 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 oktober 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : A.

voornaam : H.

geboortedatum : (...)1995

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Armenië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25092015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ⁽¹⁾

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Bij arrest van de Raad nr. 161 106 van 29 januari 2016 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker, gelet op zijn illegale verblijfssituatie, niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoeker een belang zouden hebben bij het annulatieberoep volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De thans bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten"

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de Staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten.

Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijft verzoeker in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Hij betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV - 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

"Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is." (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten ingeval er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald.

Uit de uiteenzetting bij het middel blijkt dat verzoeker geen schending aantoonde van artikel 33 van de Conventie van Genève, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 2.c) van de Richtlijn 2003/9/EG, van de artikelen 6.5, 9.1.a) en 46 van de Richtlijn 2008/115/EG en van artikel 45, §5 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidig annulatieberoep onontvankelijk."

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RVV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere

elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 33 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van het artikel 2.c) van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 21 januari 2003 tot vaststelling van minimum normen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van artikelen 6.5, 9.1. a) en 46 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van het artikel 45§5 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming van artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, en van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de manifeste appreciatiefout.

Eerste grief

Volgens het artikel 33 van het Verdrag van Geneve: "Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement") - 1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging...". Er werd al door de Raad van State beoordeeld dat het Verdrag van Geneve beoogt enerzijds de erkende vluchteling en anderzijds de vluchteling die een aanvraag tot erkenning heeft ingediend maar nog geen definitieve beslissing heeft gekregen (Raad van State, arrest n°57.167 van 21 december 1995; arrest n°87.141 van 9 mei 2000 en arrest n°32.384 van 18 januari 2001). En als het beroep bij de Raad van State niet beëindigd is, dan wordt de beslissing in asiel nog niet definitief (Raad van State, arrest n° 190.417 van 13 februari 2009 en n°199.461 van 12 januari 2010). Bijgevolg mag de tegenpartij geen bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoeker nemen.

Nochtans verplicht de bijlage 13quinquies verzoeker het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen. De bijlage 13quinquies vermeldt absoluut geen verbod op verwijdering tot een negatieve en definitieve beslissing.

De eventualiteit dat de State zijn beslissing niet uitvoert kan niet in overweging genomen worden. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft in een Arrest Conka (overweging 83) tegen België van 5 februari 2002 gezegd : « les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (lezen, mutatis mutandis, latridis c. Grèce, [GC], n° 31107/96, § 58, CEDH 1999-11)... ».

De uitvoering van de bijlage 13quinquies hoeft geen nieuwe beslissing die in aanmerking komt om een nieuw beroep te doen. Er werd al door Uw Raad beoordeeld : « une décision de remise à la frontière est un acte purement confirmatif de l'annexe 13 quinquies, non susceptible de recours » (Arrest n° 80.854 van 8 mei 2012, arrest n° 74.968 van 13 februari 2012, arrest n° 72 888 van 9 januari 2012).

De bijlage 13quinquies kan steeds uitgevoerd worden, zonder een nieuwe beslissing te moeten nemen en zonder een nieuw beroep te kunnen indienen.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing staat in de weg van de vervolging van de asielaanvraag en miskent de artikelen 3 en 13 EVRM (Arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p. 193).

Tweede grief

We kunnen niet besluiten dat de Minister die een beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen op basis van het artikel 7 verplicht is, op basis van deze bepaling, een

beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De Minister heeft een appreciatie bevoegdheid.

De beslissing is gemotiveerd door het feit dat verzoeker, asielaanvrager, niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

De tegenpartij motiveert niet op een adequate wijze zijn beslissing.

De tegenpartij verwijt aan verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort te zijn terwijl hij als asielaanvrager in een réglementaire situatie in België is. (Raad van State (3de kamer), 23 februari 1994, R.A.C.E., 1994 en 19 januari 1993, Rev. dr. étr., 1993, p. 65).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.095 van 27 oktober 2011 : « En vertu du principe de la légitime confiance, l'administré doit pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ». En volgens het arrest van Uw Raad n° 213.318 van 18 mei 2011 : « Que le principe de sécurité juridique interdit au législateur de porter atteinte sans justification objective et raisonnable à l'intérêt que possèdent les sujets de droit à se trouver en mesure de prévoir les conséquences juridiques de leurs actes ».

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

De tegenpartij verplicht de verzoeker het grondgebied te verlaten terwijl hij zijn asielaanvraag nog steeds moet verdedigen. De tegenpartij wacht niet dat de asielaanvraag beëindigd wordt. De beslissing miskent de beginselen van behoorlijk bestuur. Volgens deze beginselen mag de tegenpartij niet aan een asielaanvrager vereisen dat hij een paspoort en een visum neerlegt. Een zulke vereiste is onverenigbaar met het feit dat, verzoekers die nog steeds in asiel procedure zijn, niet aan zijn autoriteit een paspoort kan vereisen en niet terugkeren kan om een visum te gaan halen. Volgens artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980: "De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen". De aanvraag die ingediend is op basis van het artikel 9ter is een vorm van subsidiaire bescherming en is dus aan het asiel verbonden.

Er werd door de Raad van State beoordeeld : "Le fait qu'une demande d'asile soit toujours à l'examen constitue une circonstance exceptionnelle rendant particulièrement difficile de retourner dans son pays pour y solliciter un visa » (Raad van State, arrest n° 98.252 van 10 augustus 2001).

De tegenpartij kan niet aan een asielaanvrager een paspoort of een visum vereisen terwijl de asielaanvraag nog steeds in onderzoek is.

Derde grief

Volgens het artikel 6 van de terugkeerrichtlijn: "5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt'.

Volgens het artikel 9.1.a) van de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten stellen de verwijdering uit: a) in geval deze in strijd zou zijn met het beginsel van non refoulement.

Volgens het artikel 2.1.c) van de richtlijn "opvang" 2003/9/EG van 27 januari 2003:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: "asielzoeker": een onderdaan van een derde land of een staatloze die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitief besluit is genomen"

De uiteenzetting van de motieven van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen heeft het artikel 6 verduidelijkt (DOC 51 2565/001 - p. 16) : « De plus, il est précisé que l'accueil est dispensé durant la période séparant la notification de l'ordre de quitter le territoire et la date d'introduction du recours devant le Conseil du Contentieux des Etrangers et devant le Conseil d'État. Cette solution, qui vise à garantir la continuité de l'aide, est conforme à la jurisprudence des juridictions du travail selon laquelle en décider autrement serait contraire à l'esprit de l'arrêt de la Cour d'arbitrage du 22 avril 1998. Afin que le recours soit préparé et exercé de manière rationnelle, l'intéressé doit pouvoir vivre dignement lors de cette période transitoire. La privation de l'aide en ce cas empêcherait un recours juridictionnel efficace et constituerait une restriction disproportionnée du droit d'introduire un recours devant le Conseil du Contentieux des Etrangers et devant le Conseil d'État. On précisera que les délais de recours devant ces deux juridictions sont assez brefs. Le projet de loi réformant le Conseil d'Etat et instituant un Conseil du Contentieux des Etrangers prévoit un délai de quinze jours pour l'introduction d'un recours devant le Conseil du Contentieux des Etrangers contre une décision de rejet de la demande d'asile par le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides. Si le règlement de procédure à adapter suite à la

modification en projet des lois coordonnées sur le Conseil d'État confirme la situation actuelle relativement aux recours en cassation administrative contre les arrêts de la Commission Permanente de Recours des Réfugiés, le délai pour introduire un recours en cassation contre un arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers sera de trente jours ».

Eerzijds bewaart de wetgever een recht op materiële opvang gedurende de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de doelmatigheid te verzekeren. Anderzijds verplicht de wetgever de tegenpartij een bevel om het grondgebied te nemen die uitvoeren mag worden ondanks de inleiding van een beroep. We kunnen deze redenering niet begrijpen.

De lidstaten en hun jurisdicties moeten de bepalingen van de richtlijnen toepassen omwille van het feit dat de termijn voor de omzetting verlopen is.

• *Vierde grief*

Volgens het artikel 46§5 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming: "Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel. "

Dat richtlijn moest op 20 juli 2015 door de lidstaten in nationaal worden omgezet (artikel 51). "Le délai de transposition de la directive étant dépassé, le droit interne doit être appliqué et interprété de façon conforme à celle-ci. En effet, l'obligation des Etats membres de l'Union européenne, découlant d'une directive, d'atteindre le résultat prévu par celle-ci, ainsi que leur devoir, en vertu de l'article 5 du Traité instituant la Communauté européenne, de prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution de cette obligation s'imposent à toutes les autorités des Etats membres, y compris, dans le cadre de leurs compétences, les autorités juridictionnelles et, par conséquent, en appliquant le droit national, la juridiction nationale est tenue de l'interpréter à la lumière du texte et de la finalité de la directive pour atteindre le résultat visé par celle-ci et se conformer ainsi à l'article 189, troisième alinéa, du Traité » (Cass. 28 september 2001 et 9 januari 2003). De praktijk van de bijlagen 13quinquies en 35 is betwistbaar omwille van de herschikking van het richtlijn procedures.

« Les articles précités des directives retour, accueil et procédure s'imposent aux états membres et à leurs juridictions, puisque leur délai de transposition est écoulé et qu'ils sont suffisamment clairs » (Cass. 28 september 2001 en 9 januari 2003). »

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende :

“Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 2.c) van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de artikelen 6.5, 9.1.a) en 46 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 45, §5 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en er wordt aangegeven dat het Commissariaat-generaal bij beslissing van 25 september 2015 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. (RvV, 21 oktober 2011, nr. 68.851)

Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggedleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene

die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (RvV, 21 oktober 2011, nr. 68.851; RvS, 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS, 14 maart 2002, nr. 10 4.674; RvS, 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977)

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die worden gestaafd en waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Hij gaat met zijn betoog inzake artikel 33 van de Conventie van Genève en de artikelen 3 en 13 EVRM voorbij aan het feit dat artikel 39/70, lid 1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

De uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten is bij wet opgeschorpt gedurende de termijn welke geldt voor het indienen van een beroep bij de Raad en gedurende het onderzoek van dit beroep, dit totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld door de Raad.

Om die reden, toont verzoeker met zijn betoog geen schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève en van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Uit voormelde uiteenzetting blijkt tevens dat verzoeker met zijn betoog geen schending aantoont van artikel 45, 5 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in werking getreden op 27 februari 2012.

Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 6.5, 9.1. a) en 46 van deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van die bepalingen.

De Richtlijn 2003/9/EG werd tevens omgezet naar Belgisch recht en verzoeker toont ook hier niet aan dat artikel 2.1.c) van die richtlijn niet correct zou zijn omgezet zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op die bepaling.

"Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk." (RvV, 28 oktober 2010, nr. 50.466)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het middel is niet ernstig."

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.3.2.1. De Raad merkt op dat het non-refoulementbeginsel de Staten die partij zijn bij de Vluchtelingenconventie verbod oplegt om een vluchteling of asielzoeker uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Dit beginsel is eveneens opgenomen in artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 en kan ook gelezen worden in de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981.

Verzoeker gaat er in zijn betoog echter aan voorbij dat zijn status van asielzoeker niet langer vaststaat. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 25 september 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft aan verzoeker. In de beroepsprocedure weigert de Raad dit ook bij arrest met nummer 161 106 van 29 januari 2016. Dit is een eindarrest dat gezag van gewijsde heeft, waardoor de asielprocedure van verzoeker afgesloten is. Er blijkt niet dat verzoeker die in dit verband geen nieuwe elementen aanbrengt, zich *in casu* dienstig kan beroepen op het non-refoulementbeginsel.

Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure niet het risico liep om naar zijn land van herkomst teruggestuurd te worden gezien de bescherming geboden door artikel 39/70, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugnrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Volledigheidshalve wordt tevens gewezen op de bepalingen op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verwezen wordt naar de schorsende werking voorzien in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

In het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet hij uiteen dat hij niet van het grondgebied mag worden verwijderd. Verzoeker heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 september 2015. Een dergelijk beroep heeft tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugrijding gedwongen kan worden uitgevoerd, dit luidens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker had dus de zekerheid dat hij gedurende de beroepsprocedure niet tegen zijn wil van het grondgebied zou worden verwijderd.

Een schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie kan niet worden aangenomen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker enkel verplicht om het Schengengebied te verlaten. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van dit bevel en uit niets blijkt dat een gedwongen tenuitvoerlegging op enige wijze in het vooruitzicht wordt gesteld. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat onder artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

3.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot de vaststelling dat hij gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag niet mag worden uitgewezen.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kon verzoeker op grond van artikel 39/70, eerste lid van de vreemdelingenwet niet tegen zijn wil worden uitgewezen gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 161 106 van 29 januari 2016 werden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker beperkt zich in huidig verzoekschrift tot algemene beweringen die hij niet op concrete wijze uitwerkt. Uit voormeld arrest van 29 januari 2016 blijkt dat hij de elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM reeds in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingeroepen en dat hierop werd geantwoord. In het betrokken arrest werd besloten dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is en dat hij geen vrees voor vervolging aantoonde in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad moet in huidig beroep deze beoordeling niet overdoen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.3.3.1. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarnaar voormelde bepaling verwijst, bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker had afgewezen en dat hij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat hij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, dit luidens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat verzoeker heeft ingediend, werd hem een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop te worden gewezen dat dit een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat verzoeker vrijgesteld is van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft hij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Tot slot wordt erop gewezen dat de bijlage 35 slechts werd afgeleverd in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent het beroep dat werd ingesteld tegen de op 25 september 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissing en dat deze uitspraak, zoals vermeld, er inmiddels is, zodat niet blijkt dat dit document nog enige geldigheid heeft.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het staat niet ter discussie dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, zodat niet kan worden besloten dat voormeld wetsartikel of de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

3.3.3.2. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat, waar verzoeker de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert, artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister ertoe verplichten om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, die in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar is.

Tot slot kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hij geen vijftien dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan vijftien dagen verstreken, daar de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op 29 januari 2016 is beëindigd. Verzoeker werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet zouden beschikken over een termijn van vijftien dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt opnieuw gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van verzoeker, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3.3.3. Waar verzoeker aangeeft dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet een vorm van subsidiaire bescherming betreft en dat asielzoekers en aanvragers van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet op dezelfde wijze moeten worden behandeld, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie bij arrest van 18 december 2014 in de zaak C-542/13 (arrest M'BODJ) heeft geoordeeld dat artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) aldus moet worden uitgelegd dat *“de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd”*. Hieruit blijkt dus dat deze richtlijn niet van toepassing is op het geval van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en dat dit een louter nationale bepaling betreft.

De situatie bedoeld in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet kan evenmin als een volgens artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn toegelaten gunstigere norm beschouwd worden, nu dit niet verenigbaar is met deze richtlijn. Het Hof van Justitie stelde expliciet dat *“Derdelanders die gemachtigd zijn tot verblijf krachtens een dergelijke wettelijke regeling, zijn dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus, op wie de artikelen 28 en 29 van die richtlijn van toepassing zijn”*.

Ook de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) bevestigde meermaals dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet blijkens de conclusies van advocaat-generaal BOT voor het Hof van Justitie buiten het toepassingsgebied van de Kwalificatierichtlijn valt en dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet een nationale wetsbepaling uitmaakt, en geen omzetting vormt van Europese regelgeving.

Het Grondwettelijk hof heeft hierover inmiddels geoordeeld. In zijn arrest 13/016 van 27 januari 2016 oordeelde het Hof:

“B.37.2. Uit het voormelde arrest van het Hof van Justitie dient te worden afgeleid dat de wetgever niet ertoe is verplicht vreemdelingen die opkomen tegen een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op identieke wijze te behandelen als asielzoekers of vreemdelingen die subsidiaire bescherming vragen, nu de eerste categorie van vreemdelingen niet de internationale beschermingsstatus geniet waarop de andere categorieën wel aanspraak kunnen maken. Het bekritiseerde verschil in behandeling berust derhalve op een objectief en pertinent criterium van onderscheid.”

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij meent dat de subsidiaire beschermingsstatus en de bescherming verleend door artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelijkaardige beschermingsstatuten zijn die een gelijke behandeling vereisen voor de aanvragers ervan.

3.3.4. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 2 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de opvangrichtlijn), waarbij de Raad alvast opmerkt dat deze vervangen werd door de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). Verzoeker voert aan dat enerzijds een asielzoeker recht heeft op materiële opvang gedurende de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en anderzijds de verwerende partij verplicht wordt een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, dat uitgevoerd kan worden ondanks het indienen van een beroep.

In dit verband wordt opgemerkt dat zowel de Terugkeerrichtlijn als de Opvangrichtlijn werden omgezet in nationale wetgeving, zodat aan deze richtlijnen geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijnen niet op correcte wijze zouden zijn omgezet.

Tevens wordt herhaald dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de garantie biedt dat de asielzoeker niet van het grondgebied verwijderd zal worden tegen zijn wil zolang de beroepstermijn loopt en zolang dit beroep in behandeling is. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevoerd tijdens de beroepsprocedure.

Voor het overige betreft het betoog van verzoeker wetskritiek, waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is.

3.3.5. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 46, § 5 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn).

Zoals verzoeker aanvoert, werd deze richtlijn nog niet omgezet in nationale wetgeving. De bepaling waarvan hij de schending aanvoert, betreft de garantie voor een asielzoeker om op het grondgebied van de lidstaat te verblijven tot het einde van de beroepstermijn en tot de uitkomst van het ingediende beroep.

In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel onder punt 3.3.2, waar wordt uiteengezet dat verzoeker op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de garantie heeft dat hij niet tegen zijn wil van het grondgebied wordt verwijderd tijdens de beroepstermijn in volle rechtsmacht of tijdens de behandeling van het beroep.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Verzoeker toont evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin is er sprake van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET